

KARIN PETERS

Nieuwe dromen

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Leonoor, je bent nu vierendertig jaar.’

Op deze weinig opzienbarende mededeling kwam geen antwoord. Maurice Oostdijk, sinds dertien jaar Leonoors echtgenoot, besefte ook wel dat zijn vrouw door deze opmerking niet van verbazing overeind sprong. Maar hij probeerde al geruime tijd een begin te vinden voor datgene wat hij wilde gaan zeggen. Alleen lukte dat niet echt. Een en ander zou als een bom inslaan.

‘Heb jij nooit het gevoel: Is dit het nu? Blijft mijn leven zoals het is?’

Leonoor keek eindelijk op. ‘Wat is er? Heb je een ander ontmoet?’ vroeg ze niet echt serieus.

‘Je weet wel beter. Maar ik ben niet meer tevreden met mijn leven. En zeg nou niet dat ik dat wel zou moeten zijn. Dat is voor mij geen nieuws. Manager van een goedlopend hotel, wonend in een comfortabel huis in een dure buurt. Een mooie vrouw, twee gezonde

dochters, wat wil ik nog meer.'

Leonoor bleef hem aankijken en zei toen: 'Wat kan ik hieraan toevoegen? Je hebt helemaal gelijk. Wat wil je veranderen, Maurice? Een reis om de wereld?' Haar ogen lachten. Ze wist wel dat haar man dergelijke avonturen niet in zich had.

'Ik zou graag helemaal opnieuw beginnen. Samen met jou en de kinderen.'

Leonoor schoof haar stoel achteruit. 'Wat staat je dan voor ogen?' vroeg ze zakelijk.

Maurice was blij dat ze zijn woorden serieus nam. Dat ze een en ander niet onmiddellijk van tafel veegde als onzin.

'Ik heb op internet een huis te koop gezien. Een hotel eigenlijk, wat tegelijk een eenvoudig restaurant is. Het is van een Nederlander die niet kan wennen. Daarom is het betaalbaar. Het zou hard werken zijn, maar de omgeving is zo schitterend.'

'Waar is het?'

'In Zwitserland.'

'Zwitserland?'

'Stel je voor, Leonoor. Midden in de bergen. In de winter een skioord, in de zomer wat rustiger... Bernd zou kunnen gaan kijken hoe alles eruitziet...'

‘Je broer zou het fantastisch vinden,’ zei Leonoor langzaam. ‘Is hij degene die je dit idee aan de hand heeft gedaan?’ Bernd was de broer van Maurice. Hij woonde al jaren in Zwitserland en gaf in de winter ski-les.

‘Je weet hoe enthousiast hij altijd is,’ gaf Maurice toe. ‘Maar ik heb al langere tijd behoefte aan iets anders. Het zou een uitdaging zijn, waar of niet?’

‘Een soort emigratie. Wat denk je dat de meisjes hiervan vinden? Ik denk in de eerste plaats aan Tessa.’

‘Mij gaat het eerst om jou, Leonoor. Jij moet je baan opgeven. Je ouders wonen nu in de buurt.’

‘Heen en weer reizen naar mijn werk zal niet gaan,’ antwoordde ze droog. Leonoor werkte als lerares Frans.

‘Werk vinden zal niet zo’n probleem zijn,’ zei Maurice. ‘Ze hebben vast goede leerkrachten nodig.’ Zijn vrouw streek het korte haar achter haar oren. ‘Laten we eens kijken op internet. Of ik net zo enthousiast ben als jij,’ zei ze.

Dit was het begin van de grote verandering in

het leven van de familie Oostdijk. Leonoor begon al snel aan het idee te wennen. Zij was een vrij nuchter type, en ging uit van de gedachte: het is het proberen waard. Ons leven kabbelt inderdaad steeds op dezelfde manier voort. We zijn nog jong en Zwitserland is het eind van de wereld niet.

Met hun oudste dochter Tessa hadden ze meer problemen. Toen ze het haar vertelden, was haar eerste opmerking een pertinente weigering.

‘Ik heb hier mijn vriendinnen, mijn school...’

‘Je zou toch al naar een andere school gaan,’ herinnerde haar moeder haar. ‘Zwitserland is een hoogontwikkeld land. Voor je talen zou het erg goed zijn.’

‘Heb je de foto’s van dat huis al gezien? We zitten daar helemaal alleen. Bergen, niets dan bergen.’

‘In de winter zou je op de ski’s naar school moeten,’ zei haar vader. Tessa verwerkte dit even. Dat laatste was natuurlijk wel apart.

‘Ik geloof niet dat ik het leuk vind,’ liet de zevenjarige Wendy zich nu horen.

‘Het kan zijn dat wij het allemaal niet leuk vinden. Dan gaan we weer terug naar Neder-

land. We gaan daar niet met tegenzin en heimwee zitten,' zei Maurice.

Uiteindelijk werd de knoop doorgehakt. Na enkele malen heen en weer te hebben gereisd, besloten ze de stap te wagen.

Het was in het begin heel erg wennen. Er moest nog een en ander aan het huis worden opgeknapt. Ze vertrokken in de herfst en met de kerst kwamen de eerste gasten. Het was toen een gezellige drukte en Tessa was nog sneller gewend dan haar zusje. Leonoor hielp Maurice met de administratie. Voor huishoudelijk werk hadden ze een meisje uit Brig.

Maurice genoot van de schitterende omgeving en ging regelmatig met zijn broer Bernd de bergen in. Bernd woonde in een appartement in Brig. Leonoor nodigde soms vrienden uit Nederland uit. Daarmee ging ze dan skiën, of winkelen in Italië.

Ze begonnen winst te maken. Het ging hun voor de wind. Ze hadden enkele Zwitserse vrienden, ook hoteleigenaren. Soms gingen ze naar Nederland en bezochten Leonoors ouders.

Sommigen waren jaloers op wat ze bereikt

hadden en dat ze deze stap hadden durven nemen.

Maar toen kwam die rampzalige dag.

Bijna twee jaar nadat ze in Zwitserland waren komen wonen, stortte hun leven in.

Leonoor reed graag auto. Ze kon goed rijden en genoot van het bochtenwerk. Maar deze morgen ging het mis. Zoals gewoonlijk reed ze te hard. Er kwam een vrachtwagen de pas op rijden en in plaats van te wachten bij de uitsparing in de weg reed ze door. De auto raakte haar niet, maar ze schrok zo dat ze de macht over het stuur verloor en regelrecht het ravijn in reed. Er stonden wel struiken, maar niet genoeg om de auto, die te veel vaart had, tegen te houden of de val te breken...

Later stond Maurice boven aan de weg, zijn ogen leken het wrak niet los te kunnen laten. 'Mijn vrouw is daar,' herhaalde hij steeds weer.

'We doen wat we kunnen, meneer. De ambulance staat klaar. Gaat u daar liever in zitten. Er is koffie aan boord.'

'Koffie?' herhaalde Maurice. 'Ik zoek mijn

vrouw.'

'Dat weten we, meneer.' Met zachte dwang werd hij naar de auto geleid.

'Dit is natuurlijk hopeloos,' hoorde Maurice iemand zeggen.

'U mag het niet opgeven!' zei hij fel.

'Dat doen we ook niet. Op dit moment moeten we een kraanwagen afwachten.'

Maurice zat in de auto en pakte de beker koffie aan. Hij keek ernaar alsof hij niet wist wat hij ermee moest. Hij wist dat er voor Leonoor geen hoop meer was. Niemand kon een dergelijke val overleven. Maar zijn hart wilde er niet aan.

Het duurde heel lang voor Maurice het onvermijdelijke kon accepteren. De maanden van verdriet en ontredde ring die volgden, waren de ergste van zijn leven.

Hij droeg zijn verdriet als een steen met zich mee. Hij had de meisjes, wier leven ook in één klap was ingestort. Er waren de ouders van Leonoor, die hun enige dochter hadden verloren.

Het eerste jaar daarna had hij nauwelijks nog gasten, behalve enkele die eerder waren geweest. Hij ging enkele malen naar Neder-

land, waar zijn schoonmoeder Reini uiteindelijk voorstelde om met haar man naar Zwitserland te komen.

Het was een goed besluit. Het gaf de kinderen meer een thuis. Vader Arnoud praatte veel over zijn dochter Leonoor. Hij lette er niet op of er iemand luisterde, hij moest over haar praten.

Toen na twee jaar de situatie niet veranderde, in zoverre dat Maurice geen enkele moeite deed om gasten te krijgen, niet adverteerde, noch zich liet inschrijven bij het plaatselijk VVV-kantoor, had Arnoud een gesprek met hem. De oudere man had na de dood van zijn dochter een lichte hersenbloeding gehad. Hij was er goed van afgekomen, hoewel Reini beweerde dat zijn karakter was veranderd. Volgens haar was hij veel minder serieus dan voor die tijd.

‘Zo kan het niet doorgaan,’ zei Arnoud die avond. ‘Je verwaarloost niet alleen jezelf, maar ook je toekomst en de toekomst van je kinderen.’

‘Mijn leven wordt nooit meer zoals het was.’

‘Klopt,’ gaf Arnoud toe. ‘Maar het is nog

wel een leven.'

'Wil je dat ik op zoek ga naar een andere vrouw?'

'Een vrouw in huis zou veel kunnen veranderen. Iemand die het een beetje gezellig maakt, die de meisjes opvangt. Misschien een Nederlandse. Dat voelt vertrouwd voor de kinderen. Ze zijn helemaal uit het lood geslagen, Maurice. En jij bent de enige die er wat aan doen kan.'

'Hertrouwen? Jij denkt dat ze dat zouden willen. Een stiefmoeder?'

'Ik heb het niet over trouwen. Ik heb het over een en ander hier weer nieuw leven inblazen. Gasten ontvangen. Anders moet je teruggaan naar Nederland.'

'Wat zou ik daar moeten doen?'

'Precies. Hoe zwaar ook, je moet hier weer een nieuw begin maken. En wij zullen je helpen. Denk er eens over na, Maurice. Je bent niet de enige die Leonoor mist.'

Maurice dacht erover na en zette uiteindelijk een advertentie op het internet. En zo kwam Angeli in zijn leven.